

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: S á r o v á, s. r. o.**, IČ: 44796242, se sídlem v Karlových Varech, ul. Sluneční č. p. 385/21, PSČ 360 04, zastoupené JUDr. Bohumilem Havlem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Jáchymova č. p. 2, PSČ 110 00, proti **žalované: Regionální radě regionu soudržnosti Severozápad**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Berní č. p. 2261/1, v řízení o žalobě proti rozhodnutím předsedy žalované ze dne 3. 12. 2014, č. j. RRSZ25381/2014 a č. j. RRSZ 25382/2014, o námitkách proti kontrolním protokolům,

t a k t o :

- I. Žaloba **se o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 6.000,-Kč, který jí bude vrácen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 5. 2. 2015 podanou prostřednictvím svého právního zástupce, jež byla posléze postoupena Krajským soudem v Plzni zdejšímu soudu k vyřízení jakožto místně příslušnému soudu, domáhala zrušení dvou „rozhodnutí“ předsedy žalované Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad ze dne 3. 12. 2014 o námitkách proti zjištění uvedenému v kontrolním protokole, a to jednak č. j. RRSZ 25381/2014, jímž byly zamítavě řešeny námitky žalobkyně vůči kontrolnímu protokolu, č. j. RRSZ 17470/2014, ohledně kontroly projektu žalobkyně s názvem „Dostavba hotelu Prezident“ s registračním číslem CZ.1.09/4.2.00/30.00715, a jednak č. j. RRSZ 25382/2014, jímž byly zamítavě řešeny námitky žalobkyně vůči kontrolnímu protokolu, č. j. RRSZ 17441/2014, ohledně kontroly projektu žalobkyně s názvem „Hydroterapeutické centrum Harfa“ s registračním číslem CZ.1.09/4.1.00/36/00824.

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného sdělení žalovaného v tom směru, zda dané sdělení, na které je třeba pohlížet jako na „rozhodnutí správního orgánu“, není rozhodnutím, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří ust. § 68 písm. e) ve vazbě na ust. § 70 s. ř. s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ust. § 65 a § 66 s. ř. s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

V daném případě je soud toho názoru, že žalobou byla napadena dvě „rozhodnutí“ žalované, které spadají pod kompetenční výlukou zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s. ř. s., tj. že se jedná o „rozhodnutí správního orgánu“, která nejsou rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se jimi nezakládají, nemění, neruší či závazně neurčují práva nebo povinnosti.

Žalobkyně by měla vzít v potaz skutečnost, že obě „rozhodnutí“ žalované o vyřízení námitek nelze považovat za úkon správního orgánu, jímž by mohla být na svých právech zkrácena přímo (nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení), neboť se jím nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje jeho práva nebo povinnosti ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Jedná se totiž o akt vydaný v kontrolní fázi za účelem přezkoumání případných pochybení inspektorů obsažených v protokolu o kontrole ve vztahu k námitkám, které uvádí kontrolovaná osoba. Teprve na základě závěru kontrolního řízení lze učinit kvalifikovaný závěr, zda podezření z porušení pravidel žalobkyní odůvodňuje zahájení „sankčního řízení“ či postup při čerpání a poskytování dotace, který bude negativně ovlivněn předmětnými zjištěními. Právě v tomto novém řízení nebo v dalším postupu poskytovatele dotace bude vydáno rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky obsažené v ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 6 Ads 55/2013 – 64). Shodné závěry přitom již zdejší soud vyslovil v obdobné věci, a to v usnesení ze dne 27. 7. 2016, č. j. 15 A 122/2016 – 17, které bylo potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Afs 194/2016 – 30.

V dotyčném potvrzujícím rozsudku ze dne 15. 2. 2017 přitom Nejvyšší správní soud zároveň konstatoval, že „nelze přistupovat stejným způsobem k případu, kdy je v kontrolním protokolu ukládána kontrolovanému subjektu nějaká povinnost, jako k případu, kdy protokol obsahuje toliko skutková zjištění plynoucí z provedené kontroly“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 As 90/2011 - 42). Tento dílčí závěr byl pak znovu zopakován Nejvyšším správním soudem i v rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 As 152/2012 - 43, s tím, že soudní přezkum rozhodnutí o námitkách dle ust. § 18 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů je připuštěn v případech, „kdy bylo kontrolním protokolem kontrolované osobě přímo uloženo i konkrétní opatření (k nápravě), resp. byla v rámci protokolu přímo uložena kontrolované osobě povinnost, přičemž oprávnění k uložení takové povinnosti vyplývalo v souvislosti s prováděním kontroly pro kontrolní orgán ze zvláštního právního předpisu“. O takový případ se ovšem v nyní projednávané věci nejedná, neboť žalobkyni nebyla ani jedním ze dvou kontrolních protokolů či „rozhodnutí“ o vyřízení jejích námitek do kontrolního protokolu uložena žádná povinnost. Obě předmětná „rozhodnutí“ žalované o vyřízení námitek toliko věcně reagují na argumentaci žalobkyně v podaných námitkách, konstatují určitý stav a neukládají žalobkyni žádnou povinnost, když

následky konstatace určitého stavu jsou řešeny až v navazujících správních řízeních, v rámci nichž jsou též příslušné opravné prostředky.

Z výše uvedených důvodů soud proto ve výroku usnesení ad I. dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 68 písm. e) s. ř. s. a ust. § 70 písm. a) s. ř. s. žalobu odmítl.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta, ve výroku usnesení ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož řízení skončilo před prvním jednáním, soud podle ust. § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), rozhodl soud ve výroku usnesení ad III. rovněž o vrácení soudního poplatku, který žalobkyně uhradila k výzvám soudu v celkové výši 6.000,-Kč. Tento soudní poplatek bude žalobkyni v plné výši vrácen z účtu krajského soudu dle ust. § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Nad rámec výše uvedeného soud konstatuje, že žalobkyně má možnost domáhat se případné soudní ochrany a má možnost uplatnit své námitky proti provedeným kontrolám v rámci podání žalob proti následným rozhodnutím o povinnosti vrácení dotace či proti rozhodnutí o uložení sankce za porušení podmínek dotace.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová